DUMNEZEU ÎN OGLINDĂ

Dintotdeauna oamenii au dorit să-şi imagineze divinitatea
Au încercat diferite chipuri, au alergat după năluci efemere
Departe de ei şi de lume, au căutat lumina şi viaţa,
Deşi adevărata lumină se afla aproape de ei, chiar la tot pasul
În propria lor fiinţă şi-n tot ce-i viu pe-acest pământ.
Aşadar căutat-au în zadar, şi ceea ce găseau era departe de aşteptările lor
Şi asta deoarece credeau cu tărie în propriile lor născociri, în propriile lor fantezii.
Adevăratul chip al divinităţii rămânea însă ascuns privirilor celor neştiutori,
Chinuiţi de himere şi vise.
De ce oare se-nşelau amarnic în sincerele lor căutări ?
De ce imaginile lor vor fi fost lipsite de viaţă şi duh ?
Poate că sună absurd, poate că nu-i de crezut, poate…
Dar în zarea nemuririi, aproape de marginea tăcută a universului,
Spaţiul şi timpul se dilată, Distorsionând Până şi Chipul celui fără de Chip,
Lumina fără de întuneric, Viaţa cea fără de Moarte, icoana celui ce desparte,
Ziua de noapte, Viaţa de moarte, Întregul de parte.
Când priveşti spre Dumnezeu, când te afli singur în faţă-i,
Tu chip de lut nenorocit şi palidă imagine-n oglindă a celui nepătruns,
Când crezi că poţi cuprinde Prin cuvintele tale neroade, Absolutul
Când crezi că poţi vedea printr-un ciob, Infinitul
Ori vrei să surprinzi pentr-o clipă, Nenumitul
Şi vrei să cunoşti dintr-odată, Negânditul
Atunci, te-nşeli amarnic, iubite om nevolnic
Şi faci ca să transpară în lume, spiritul demonic.
E greu, dar nu imposibil, să pătrunzi pe cărările abrupte ce urcă înspre Infinit,
Şi totuşi nu pierde Speranţa,
De-ar fi imposibil, atunci totul ar fi în zadar
Totul ar fi deşertăciune. Dar nu, există un sens
Iar acest sens, nu poate omul să-l găsească
Decât în sine însuşi, şi fiecare adevăr descoperit
Prin trudă şi jertfă, chiar dacă nu-i supremul Adevăr
Cu toate acestea-i hrană şi balsam sufletului său zbuciumat.
Ciudată fiinţă izvorât-a din suflarea dătătoare de viaţă, a bunului demiurg,
Ciudată ca însăşi Creatoru-i
Ce-i de-te chip dintrânsul, suflare din propria-i suflare.
Iar omul, pe lângă toate aste minuni, primit-a în dar
O sacră misiune, să ducă începutul său înainte
Să recreeze o lume, din propria-i strălucită minte
Să împlinească iar mai apoi să desăvârşească opera,
Opera începută de Creatorul său, să-i dea chiar sensuri noi,
Şi în cele din urmă să ducă mai departe
Până-n întunecata zare, mesajul său nemuritor, ce pururi rămâne-n inimi oare ?
Sau se va fi pierdut odată cu pierderea inocenţei şi a copilăriei,
Ori va străpunge veacurile cu a sa tainică chemare
Spre Ceruri, spre Eternitate, căci Dumnezeu tu eşti.

ROBERT TRIF (6.10.2000)